

loven, men den angaaer ikke de Embedsmænd, der forene flere Embeder og Bestillinger, for hvilken særlig Lønning ikke er fastsat ved Lønningsloven, altsaa kun forsaavidt er § 8 i Loven af 31te Marts 1860 forandret for deres Vedkommende, som forene flere Embeder og Bestillinger, og for hvilke særlig Lønning er fastsat i Lønningsloven; men for deres Vedkommende, der forene flere Embeder og Bestillinger, for hvilke særlig Lønning ikke er fastsat i Lønningsloven, maa § 8 i Loven af 31te Marts 1860 blive staaende ved Kraft, med mindre den meget ærede Drdsfører og den betagede Justitsminister, — hvis Autoritet i saadanne Sager ogsaa jeg er villig til at anerkende, skøndt jeg som Folkerepræsentant just ikke uden videre vil bøie mig for hans Afgjørelse af Spørgsmaal af den Art — kunne sige mig, ved hvilken positiv Lovbestemmelse denn e Lovbestemmelse er sat ud af Kraft. Nævn mig en eneste Paragraph, hvor ved Bestemmelsen er sat ud af Kraft, saa træder jeg tilbage for mit Vedkommende; men kunne de ikke dette, saa maa det staae ved Magt, at Lovgivningens Ord tale for Forslagsstillernes Mening. Og nu Lovgivningens Aand. Ja, den meget ærede Drdsfører sagde, at det er slet ikke Hensigten med Bestemmelsen i § 5, at Noget, som forener flere Embeder og Bestillinger, skulde faae Lønning efter en heel anden Regel, end de tidligere havde faaet, det kan ikke være Meningen, at man kan give en Mand et Embede til, for hvilket der ikke er fastsat Lønning ved særlig Lov, og sige til ham: Nu kan Du beholde Lønningen heel og holden. Ja, det er ganske rigtigt, og dette fremgaaer end yderligere af § 6, hvor den samme Grundætning er udviklet, at, naar en Mand forener to Embeder, saa skal han lide indtil Halvdelen Afdrag af det mindste Embede. Jeg begriber derfor ikke, hvorledes man kan faae ud af den nugældende Lovgivning, og det hvad enten man tager dens Ord eller dens Aand i Betragtning, at Generalprocureurens Cancellist eller hvilken som helst Anden har Ret til taar fremfor de foregaaende Aar at faae fuld Løn af de flere Embeder, han beskæder, naar han ikke tidligere har havt Ret dertil. Naar den ærede Drdsfører siger, at

det har ikke Videre at betyde, thi det er kun 246 Rd., det dreier sig om, saa skal jeg sige: hvad skulde der være veien for, at der hefter trods denne Bestemmelse i § 6 i flere lignende Tilfælde kan gaaes frem paa samme Maade? thi man kan jo godt give En et Embede uden just at constituere ham; saa jeg tror, at det godt kan faae en videre Følge efter sig end just disse 246 Rd. — Forslaget under Nr. 19 er ligeledes omtalt af den ærede Drdsfører, og han har udtalt sin Fordømmelsesdom derover, og det saavel over den ene som over den anden Deel deraf. Ved Lov af 26de Mai 1868 fastsatte man Reglerne for Overformynderibestyrelsen og Justitsministerens Stilling til denne Sag, nemlig som Bestyrelsens Tilsynshavende; men der er ikke i denne Lov — hvad forresten blev indrømmet af den ærede Drdsfører — med et eneste Ord omtalt, under hvilken Form Bevilningsmyndigheden skal have Tilsyn med, hvorledes Justitsministeren opfylder sin Forpligtelse med Hensyn til en saa vigtig Green af Administrationen. Det Bæsentligste, som Forslaget under Nr. 19 har til Hensigt, er, at man vil have Bevilningsmyndigheden til at fastsætte, under hvilken Form man skal paasee, hvorvidt Administrationen besørger forsvarligt de Forretninger, som ere den overdragne i Henshold til Loven af 26de Marts 1868. Den første Deel af Forslaget opstiller et Budget for Overformynderiet. Nu siger den meget ærede Drdsfører, at det er fastsat i Loven, at Justitsministeriet skal bestemme, hvorledes disse Lønninger skulle være, indtil et kongeligt Regulativ endelig fastsætter dem, og at det altsaa er Noget, som Rigsdagen ikke har det Fjerneste med at gjøre, og hvorfor skulde man saa fylde Finantsloven med Stigt. Hvad det nu angaaer at fylde Finantsloven med Stigt, da vil jeg tillade mig at bemærke, at, naar Alt kommer til Alt, saa fylder det ikke meget, thi det er ikke mange Linier; det har ikke Meget sige. Vi kunne vist blive entge om det, naar der ellers ikke var Andet veien. Da det nu dog foreligger trykt, saa have vi ganske vist faaet Beslutningen for taar overstaaet. Hvad det Andet angaaer, at Rigsdagen aldeles ikke har Noget dermed at gjøre, saa kan der